

Arrest

nr. 171 472 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2015 tot weigering van de afgifte van een visum, aan de verzoekster op 2 juni 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juli 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN DE CASTEELE, die *loco* advocaat P. CLARYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 februari 2015 dient de verzoekster, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, een visumaanvraag type D (lang verblijf) in met het oog op een gezinshereniging. Op 1 juni 2015 wordt de beslissing genomen tot weigering van de afgifte van een visum. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 2 juni 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Commentaar:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011, in werking getreden op 22/09/2011.

Overwegende dat op 04/02/2014 een visumaanvraag werd ingediend door C. R. J. (...), van Filipijnse nationaliteit, om haar echtgenoot in België, W. D. (...), van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat art. 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullend gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat uitsluitend rekening wordt gehouden met de bestaansmiddelen van de heer K. D. (...) ("de Belgische onderdaan"), de bestaansmiddelen in naam van zijn ouders worden aldus niet in aanmerking genomen

Overwegende dat de heer W. D. (...) ter staving van zijn bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd heeft:

- Loonfiches uitgegeven door de onderneming bvba A. R. S. (...): uit de gegevensbank Dolsis is gebleken dat deze tewerkstelling op 12/11/2014 een eind nam. Derhalve worden deze loonfiches niet aangenomen, daar zij niet aangewend kunnen worden ter staving van de huidig verworven bestaansmiddelen.

- De heer W. D. (...) is sinds 01/12/2014 aangesloten bij Acerta Sociaal Verzekeringsfonds. Hij legde 1 loonstrook voor.

Echter worden loonfiches waarbij men zelf weergeeft wat men verkrijgt van inkomsten niet aanvaard worden daar deze een verklaring op eer betreffen dewelke werd opgesteld op basis van eenvoudige verklaringen door betrokkene en dewelke aldus niet in aanmerking genomen kan worden. Deze verklaring op eer is bewijs aangezien ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan gecontroleerd worden. Er werden eveneens geen officiële bewijzen aan deze verklaring toegevoegd die de verklaring kunnen staven

- Daarenboven is het onduidelijk hoeveel de uiteindelijke netto-inkomsten voor zullen zijn Er is immers maar een zeer klein verschil tussen het totaal brutoloon en de uiteindelijke nettoloon dat de heer W. D. (...) overhoudt. Dit impliceert dat er nog een correctie inzake inhoudingen en andere bijdragen dient te gebeuren, wat bijgevolg de netto-inkomsten van de heer W. D. (...) sterk naar beneden kan halen.

- Een bedrijfsleider is onderworpen aan het sociaal statuut van de zelfstandigen en zal een sociale bijdragen moeten betalen. De heer W. D. (...) heeft niet de bewijzen voorgelegd dat hij deze sociale bijdragen betaald.

- Betrokkene is sinds 01/12/2014 ingeschreven als zelfstandige. Deze tewerkstelling is zeer recent. Hierdoor kan de stabiliteit en de regelmatigheid van de zichzelf toegekende bestaansmiddelen niet aangenomen worden.

Overwegende dat op basis van de thans aanwezige elementen in het dossier de heer W. D. (...) heden niet heeft aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt waardoor niet verzekerd werd dat betrokkenen hierdoor niet ten laste zal vallen van de overheid.

Overwegende dat de betrokkene , zoals bepaald in artikel 40ter alinea 2 van de wet van 15/12/1980 en artikel 52,§2,2° van het KB van 08/10/1981, niet aangetoond heeft dat hij aan de voorwaarden van gezinshereniging beantwoordt.

Aangezien de te vervoegen persoon geen informatie heeft verstrekt over zijn behoeften, kan de administratie de behoefteanalyse voorzien in artikel 42,§1, alinea 2 niet uitvoeren.

Gezien de behandelingstermijn en gelet op het ontbreken van enige beschikbare informatie, is het voor de administratie onmogelijk om bijkomende informatie over zijn behoeften te vragen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het aan de aanvrager is, die zich beroept op een situatie die een invloed kan hebben op zijn administratieve situatie, om de administratie hiervan op de hoogte te stellen; De administratie is echter niet gehouden tot het uitvoeren van bijkomend onderzoek, dewelke haar in de onmogelijkheid zou plaatsen om binnen een aanvaardbare termijn gevolg te geven aan de vele aanvragen die zij ontvangt.

Bijgevolg wordt het visum gezinshereniging geweigerd.

(...)

Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesamenvatting, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.1.1. In een eerste middel van haar synthesesamenvatting voert de verzoekster de schending aan van het vertrouwensbeginsel. Uit de uiteenzetting van dit middel blijkt dat tevens een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt aangevoerd.

Het middel is als volgt samengevat:

"Hierna wordt verduidelijkt in welke mate de motivering van tegenpartij het vertrouwensbeginsel schendt.

Verzoekster legt loonfiches voor van haar echtgenoot waaruit blijkt dat hij voor zijn werk als zelfstandig helper van zijn vader een maandelijkse netto-bezoldiging van € 1.400,00 ontvangt. Uit de belastingsimulatie blijkt tevens dat er maandelijks € 300,00 teruggave wordt verkregen in de inkomstenbelastingen, waarmee de sociale zekerheidsbijdragen ad ca. € 700,00 per kwartaal of € 230,00 per maand kunnen worden voldaan.

Rekening houdend met het gegeven dat verzoekster en haar echtgenoot gratis kost en inwoning genieten bij de schoonouders, volstaan de inkomsten van verzoekster en haar echtgenoot zeker voor een leven zonder financiële zorgen. Verzoekster wijst erop dat de inkomsten alleszins hoger liggen dan het vereiste minimum van € 1.307,78 (120 % leefloon), en dus wel degelijk toereikend zijn rekening houdend met de wettelijke minima, te meer gezien er geen huurlasten zijn, en ook voeding en verzorgingsmiddelen niet moeten aangekocht worden.

Ten onrechte volstaat verwerende partij in de motivering van zijn afwijzende beslissing dat deze inkomsten niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen, gezien geen rekening wordt gehouden met inhoudingen als personenbelastingen en sociale lasten.

Gezien de recente aard van de activiteit, nl. sinds december 2014 kunnen noodzakelijkerwijze enkel simulaties worden voorgelegd van personenbelasting en sociale lasten.

Ten onrechte wordt gesteld dat door de recente aard van de tewerkstelling als zelfstandige de stabiliteit en regelmaat van de aan zichzelf toegekende bestaansmiddelen niet kan aangenomen worden. De echtgenoot van verzoekster is niet zomaar een beginnend zelfstandige, maar werkt als zelfstandig helper van zijn vader, die al sinds 2003 een erkend aannemer is (STUK 19), en voorheen al acht jaar in bijberoep kluste zonder BTW nr. gezien de beperkte aard van zijn toenmalige activiteiten. Uit de voorgelegde uitgaande facturen van vader W. (...), blijkt dat hij in het voorbije half jaar zowel voor eigen klanten werkte als voor vier verschillende bouwbedrijven in onderaanneming werkte.

Ten onrechte wordt verder gesteld dat de loonfiches niet zouden volstaan, omdat het een loutere eigen weergave zou zijn van wat men verkrijgt als inkomsten. Verzoekster legt als STUK 12 het integrale maandelijkse bundel voor zoals overgemaakt door het sociaal secretariaat P-assist uit Turnhout dat instaat voor de loonverwerking. Het is aldus duidelijk dat er geen sprake is van een 'verklaring op eer', maar dat er wel degelijk officiële bewijzen voorliggen van de loonverwerking.

De berekening van personenbelasting en sociale lasten is wettelijke bepaald en dus vaststaand, en derhalve ook aan verwerende partij gekend. Uit toepassing van de voorhande zijnde schalen, blijkt dat de Heer W. (...) een netto-inkomen tussen de € 1.400,00 per maand rest, na aftrek van personenbelasting en sociale lasten, rekening houdend met het huwelijksquotiënt.

Verzoekster en haar echtgenoot, die alvorens hun aanvraag in te dienen, vaststelden dat hun inkomsten de wettelijke minima overschreden en daarom te goeder trouw volstonden met het voorleggen van loonfiches uit de relevante periode, werden aldus in hun wettig vertrouwen in de overheid bedrogen door de a priori afwijzing door de gemachtigde met verwijzing naar inhoudingen als sociale lasten en personenbelasting, terwijl het manifest duidelijk is dat zelfs met alle inhoudingen in verhouding tot het inkomen, het inkomen wel afdoende was.

Het blijkt aldus duidelijk uit de inkomstengegevens die verzoekster initieel voorlegde, dat zij en haar echtgenoot in België geen nood hebben, maar dus ook geen recht hebben op sociale bijstand ter dekking van hun algemeen noodzakelijke kosten voor bestaan. Immers, hun inkomsten liggen hoger dan het referentiebedrag. Per definitie kan de gezinshereniger hier dus niet ten laste vallen van de Belgische sociale bijstand, waar verwerende partij volledig aan voorbijging, en wat een schending vormt van het vertrouwensbeginzel.

Ten onrechte argumenteert verwerende partij dat de nieuw voorgelegde stukken inzake de inkomsten volledig terzijde dienen te worden geschoven, gezien het bestuur enkel rekening dient te houden met die stukken waarover zij beschikte bij het tot stand komen van de bestreden beslissing. Immers, de bijkomende stukken worden niet voorgelegd omdat er initieel niet afdoende stukken zouden zijn voorgelegd, maar enkel ter weerlegging van die argumenten die verwerende partij in haar beslissing naar voren bracht om de bewijskracht van de initieel voorgelegde stukken te ontcrachten. Zo ontkent verwerende partij de bewijskracht van de initieel voorgelegde loonfiches, waarvan verwerende partij foutief beweert dat deze een loutere verklaring op eer betreffen. Het stuk 12, zijnde het volledige dossier van sociaal secretariaat P-assist uit Turnhout toont aan dat er maandelijks een officiële loonverwerking gebeurt tegen betaling, gezien nu zowel de stukken van de zelfstandig helper als van de zelfstandige (vader) worden voorgelegd. Echter, verzoekster meent dat de loonfiches die haar echtgenoot bij het indienen van de aanvraag volstonden, en dat met het voorleggen van de bijkomende stukken die haar echtgenoot diende op te vragen via zijn vader blijkt dat verwerende partij ten onrechte geen bewijskracht toekende aan de loonfiches die de Heer D. W. (...) bij het indienen van de aanvraag neerlegde. Ten onrechte wijst verwerende partij in haar nota op het feit dat enkel de loonfiche en niet het volledig dossier van het sociaal secretariaat initieel werd voorgelegd, terwijl verzoekster er in een rechtsstaat moet kunnen op vertrouwen dat de bewijskracht van voorgelegde loonfiches niet in twijfel wordt getrokken.

Ten overvloede wees verzoekende partij in haar beroepsschrift op de behoeftenanalyse.

Verzoekende partij onderstreept dat uit de stukken die zij initieel voorlegde blijkt dat haar inkomsten hoger liggen dan het referentiebedrag van € 1307,78, zodat verzoekende partij ten onrechte geen 'bijkomende' stukken diende voor te leggen tegenover wat zij al voorlegde.

Echter, gezien het standpunt dat verwerende partij in de bestreden beslissing innam, namelijk dat zij de stabiliteit en regelmatigheid van de inkomsten niet kon aannemen, vermocht verwerende partij niet

automatisch de aanvraag te weigeren, maar diende de DVZ een behoeftenanalyse te maken (artikel 42 § 1 tweede lid Vw).

Daarbij kon de DVZ in eerste instantie al rekening houden met de gegevens die haar gekend waren uit de voorgelegde stukken, nl. de jonge leeftijd van de Heer W. (...) en het gegeven dat hij in 2013- begin 2014 het slachtoffer werd van een arbeidsongeval waardoor hij buiten zijn wil een half jaar uit het arbeidscircuit verkeerde. Verwerende partij diende hierop verder te werken, zoals hierna wordt geargumenteed onder de argumentatie betreffende het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het kan verzoekende partij niet te kwade worden geduid dat zij – mede om proces-economische redenen - in het kader van de beroepsprocedure ten overvloede bijkomende stukken voorlegt die aantonen dat verzoekende partij en haar echtgenoot over afdoende eigen middelen beschikken ter dekking van hun algemeen noodzakelijke kosten, nl. dat de echtgenoot ook over aanzienlijke spaargelden beschikt niettegenstaande zijn jonge leeftijd en dat het nieuwe gezin amper kosten heeft gezien de kost en inwon in het gezin van de ouders van de echtgenoot.

Besluit : Verzoekster en haar echtgenoot dienen als burgers te kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of op wat door haar niet anders kan opgevat worden dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van het bestuur, op grond waarvan het bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, *Beginnelsen van behoorlijk bestuur, Die Keure, Brugge, 2006, p. 315*). In functie hiervan konden zij volstaan met de stukken welke zij aan de administratie overmaakten in het kader van de visumaanvraag.

Door deze beslissing, en vervolgens haar beslissing zo te motiveren dat onvoldoende bewijzen worden voorgelegd, schond tegenpartij het vertrouwensbeginsel, dat ertoe strekt te vermijden dat een burger in zijn rechtmatige verwachtingen wordt gefrustreerd.

Deze motivering maakt tevens een schending uit van de Wet Van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De motivering is duidelijk niet draagkrachtig, wat het middel ernstig maakt."

2.1.2. In een tweede middel van haar synthesesamenvatting voert de verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Minstens dient de handelwijze van tegenpartij te worden aanzien als een schending van het redelijkheidsbeginsel/zorgvuldigheidsbeginsel, gezien uit het bovenstaande blijkt dat tegenpartij om te komen tot haar beslissing niet zorgvuldig noch redelijk is tewerk gegaan.

Tegenpartij schond de zorgvuldigheidsnorm door in het individuele geval van verzoekster onmiddellijk en automatisch te beslissen tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, door te verwijzen naar inhoudingen die nog gebeuren op het netto-inkomen dat haar echtgenoot als zelfstandig helper ontvangt, zonder na te gaan of het wel realistisch was om te stellen dat de inhoudingen van die aard zouden zijn dat door de inhoudingen de inkomsten het wettelijke minimum niet meer zouden overstijgen. Immers, de netto-inkomsten liggen hoger dan dit wettelijke minimum...

Bovendien, zoals hoger reeds gesteld, diende verwerende partij indien zij meende dat het inkomen van de gezinshereniger lager was dat het wettelijk referentiebedrag VERPLICHT een individuele behoeftenanalyse te maken.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij in gebreke bleef om enig bescheid of enige inlichting op te vragen bij haar teneinde die behoeftenanalyse op te maken, wat in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel (RvV 23 juni 2014 nr. 126.121), niettegenstaande de specifieke situatie van dit individueel dossier waarbij WEL inkomsten boven het wettelijk referentiebedrag werden voorgelegd en verzoekster er zich aldus niet moest aan verwachten dat de DVZ een behoeftenanalyse zou moeten opmaken.

In de nota voor verwerende partij wordt vergoelijkt dat geen behoeftenanalyse werd gemaakt, met verwijzing naar de overige motivering van de bestreden beslissing, waarbij voorbij gegaan wordt aan de

beslissing welke duidelijk stelt dat geen behoeftenanalyse werd opgemaakt bij gebrek aan stukken om deze behoeftenanalyse uit te voeren. Zoals hoger gezegd beschikte de DVZ automatisch wel over een aantal gegevens nodig voor de behoeftenanalyse zoals de jonge leeftijd van de Heer W. (...) en het feit dat hij nog bij zijn ouders inwoont,... Niet alleen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel door gezien de aard van het dossier geen bijkomende stukken op te vragen, is manifest, maar bovendien schond de DVZ ook zijn motiveringsplicht en artikel 42, § 1, tweede lid Vw. gezien er GEEN behoeftenanalyse werd uitgevoerd.

De al te strenge interpretatie van het begrip 'stabiele bestaansmiddelen' die de DVZ in dit specifiek geval maakt, zou de nog zeer jonge gezinshereniger hier aanmoedigen om niet te werken en een werkloosheidsuitkering te verkiezen teneinde zijn kansen op succesvolle gezinshereniging te vergroten, eerder dan zoals hoger geschetst voor zichzelf en zijn gezin een stabiele toekomst op te bouwen als aannemer, in de eerste jaren onder begeleiding van zijn vader, gezien zijn kleine beperking.

Er dient tevens te worden vastgesteld dat tegenpartij door aldus te handelen het redelijkheidsbeginsel schond, gezien zij als bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik maakte van haar beleidsvrijheid. Verzoekster mocht verwachten dat aan haar visumaanvraag positief gevolg zou worden gegeven, nu zij haar aan alle administratieve formaliteiten voldoet, het huwelijk al werd erkend en zij en haar echtgenoot over een geschikte woning beschikken en inkomsten die de wettelijk gestelde minima overschrijden. Verzoekster mocht vertrouwen op een zekere standvastigheid in het bestuur. Dit vertrouwen werd geschonden door de bestreden beslissing, waarin tegenpartij kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

2.1.3. In een derde middel van haar synthesesamenvatting voert de verzoekster de schending aan van het wettelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Conform artikel 42 §1, tweede lid Vw. mag verwerende partij een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch weigeren indien de echtgenoot geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen.

Gezien in casu de inkomsten van de echtgenoot de minima overstijgen en er minstens ernstige aanwijzingen waren (de Heer W. (...) is pas 22 jaar en op het moment van de aanvraag pas zelfstandig geworden, maar dit wel in een sinds 20 jaar bestaand aannemersbedrijf van zijn vader) diende tegenpartij een behoeftenanalyse te maken, wat zij heeft nagelaten door de aanvraag op de in de beslissing vermelde redenen af te wijzen."

2.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot deze middelen, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van het vertrouwensbeginsel.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster tevens de schending aanvoert van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van het wettelijkheidsbeginsel. Verzoekster verwijst ter zake naar artikel 42, §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet.

De drie middelen zullen samen worden behandeld, gelet op de samenhang van de juridische en feitelijke toelichtingen ervan.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het eerste middel onontvankelijk is voor zoveel verzoekster de schending aanvoert van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. In het verzoekschrift beperkt verzoekster zich tot een verwijzing naar die wet, doch laat na enige concrete bepaling uit die wet aan te wijzen die zij geschonden acht. Het komt noch aan verwerende partij, noch aan de Raad toe om te raden welke bepaling zij geschonden acht. Om die reden is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij loonfiches heeft voorgelegd, dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing ter zake het volgende wordt gesteld:

“Echter worden loonfiches waarbij men zelf weergeeft wat men verkrijgt van inkomsten niet aanvaard worden daar deze een verklaring op eer betreffen dewelke werd opgesteld op basis van eenvoudige verklaringen door betrokkene en dewelke aldus niet in aanmerking genomen kan worden. Deze verklaring op eer is geen afdoende bewijs aangezien ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan gecontroleerd worden. Er werden eveneens geen officiële bewijzen aan deze verklaring toegevoegd die de verklaring kunnen staven

- Daarenboven is het onduidelijk hoeveel de uiteindelijke netto-inkomsten voor de voorgelegde loonfiches zullen zijn. Er is immers maar een zeer klein verschil tussen het totaal brutoloon en het uiteindelijke nettoloon dat de heer W. D. (...)overhoudt. Dit impliceert dat er nog een correctie inzake inhoudingen en andere bijdragen dient te gebeuren, wat bijgevolg de netto-inkomsten van de heer W. D. (...)sterk naar beneden kan halen.

- Een bedrijfsleider is onderworpen aan het sociaal statuut van de zelfstandigen en zal een sociale bijdrage moeten betalen. De heer W. D. (...)heeft niet de bewijzen voorgelegd dat hij deze sociale bijdragen betaald.

- Betrokkene is sinds 01/12/2014 ingeschreven als zelfstandige. Deze tewerkstelling is zeer recent. Hierdoor kan de stabiliteit en de regelmatigheid van de zichzelf toegekende bestaansmiddelen niet aangenomen worden.”

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat voormelde overwegingen kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Hij beroept zich in zijn verzoekschrift op een belastingsimulatie waaruit zou moeten blijken dat hij maandelijks 300 € zal terugkrijgen van de inkomstenbelastingen, waardoor de sociale zekerheidsbijdragen circa 700 € per kwartaal zouden bedragen of 230 € per maand.

Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat er in het kader van de aanvraag geen dergelijke belastingsimulatie in hoofde van verzoeker werd voorgelegd, noch een simulatie van de sociale lasten werd voorgelegd, waaruit voormelde cijfers zouden moeten blijken.

Er moet dienaangaande worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het tot standkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de nieuwe overtuigingsstukken die verzoekster voegt bij haar verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat door verzoekster in het kader van haar aanvraag geen enkel stuk werd voorgelegd waaruit zou blijken dat zij en haar echtgenoot gratis kost en inwoon zouden genieten bij haar schoonouders en dat zij dus geen huur zouden moeten betalen, noch voeding en verzorgingsmiddelen.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat het stuk 12 dat thans bij het verzoekschrift wordt gevoegd, met name de integrale maandelijks bundel zoals overgemaakt door het sociaal secretariaat P-assist uit Turnhout dat instaat voor de loonverwerking, niet werd voorgelegd aan verwerende partij in het kader van de aanvraag.

Er moet dienaangaande andermaal worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het tot standkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de nieuwe overtuigingsstukken die verzoekster voegt bij haar verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Behoudens het feit dat het stuk 19 dat thans voor de eerste maal bij het verzoekschrift wordt gevoegd, alsook het betoog ter zake van verzoeker, is niet alleen niet dienstig gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State, doch ook omwille van het feit dat dit betoog betrekking heeft op de vader van de echtgenoot van verzoekster. Met dit betoog wordt evenwel geen afbreuk gedaan aan voormelde overwegingen uit de bestreden beslissing betreffende echtgenoot van verzoekster.

Ook het ongestaafd betoog als zou haar echtgenoot in 2013-begin 2014 het slachtoffer zijn geweest van een arbeidsongeval waardoor hij buiten zijn wil een half jaar uit het arbeidscircuit verkeerd, doet geen afbreuk aan voormelde overwegingen betreffende de actuele situatie van die echtgenoot zoals die door

verzoekster werd voorgesteld aan de hand van de stukken die zij in het kader van haar aanvraag heeft voorgelegd.

Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze verwerende partij in haren hoofde gerechtvaardigde verwachtingen zou hebben gewekt die zij niet zou hebben nageleefd. Uit de eigen perceptie van de zaken, alsook uit de loutere indiening van een aanvraag kunnen geen gerechtvaardigde verwachtingen worden afgeleid die door verwerende partij zouden zijn gewekt. Verzoekster behoort te weten dat verwerende partij in het kader van haar aanvraag een negatieve beslissing kan nemen.

Waar verzoekster stelt dat er geen behoeftenanalyse werd uitgevoerd, gaat zij kennelijk voorbij aan het feit dat in de bestreden beslissing, niet alleen wordt gesteld dat de stabiliteit en de regelmatigheid van de aan zichzelf toegekende bestaansmiddelen niet kan worden aangenomen, doch ook dat het op basis van de voorgelegde loonfiches niet duidelijk is wat de uiteindelijke netto-inkomsten van haar echtgenoot die zelfstandige is zullen zijn, daar er nog correcties inzake inhoudingen en andere bijdragen dienen te gebeuren.

Zij gaat tevens voorbij aan het feit dat het in casu om een aanvraagprocedure gaat waarbij verzoekster in de gelegenheid wordt gesteld om alle dienstige gegevens aan de administratie over te maken.

Zoals reeds aangegeven, kan verzoekster niet dienstig voor de eerste maal stukken bij haar verzoekschrift voegen om de regelmatigheid van de thans bestreden beslissing te beoordelen.

Uit voorgaande uiteenzetting blijkt dat verzoekster niet aantoon met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Zij toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing ondersteunen en het dispositief van die beslissing.

Het eerste middel, het tweede middel en het derde middel zijn ongegrond.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de “Belgische onderdaan (...) niet (heeft) aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”, waarbij *in concreto* wordt toegelicht dat de voorgelegde loonfiches uitgegeven door de bvba A. R. S. niet kunnen worden aangewend ter staving van de huidig verworven bestaansmiddelen aangezien de tewerkstelling bij deze onderneming op 12 november 2014 een eind nam. Met betrekking tot de loonstrook die wordt voorgelegd in verband met de tewerkstelling van de Belgische referentiepersoon sinds 1 december 2014 als zelfstandige wordt omstandig toegelicht dat deze geen afdoende bewijs vormt van de bestaansmiddelen nu het gaat om een verklaring op eer waaraan geen officiële bewijzen werden toegevoegd die de verklaring kunnen staven, dat het daarenboven niet duidelijk is hoeveel de uiteindelijke netto-inkomsten voor de voorgelegde loonfiche zullen zijn nu er nog een correctie inzake inhoudingen en andere bijdragen dient te gebeuren en dat de tewerkstelling als zelfstandige ten slotte zeer recent is, waardoor de stabiliteit en de regelmatigheid van de bestaansmiddelen die de Belg zichzelf toekent niet kunnen worden aangenomen. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de middelen vanuit dat oogpunt worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.2.1. In een eerste middel van haar synthesesemorie laat de verzoekster gelden dat zij loonfiches van haar Belgische echtgenoot heeft voorgelegd waaruit blijkt dat deze voor zijn werk als zelfstandige helper van zijn vader een maandelijkse netto-bezoldiging van € 1.400 ontvangt en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing ten onrechte motiveert dat deze inkomsten niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen, gezien geen rekening wordt gehouden met inhoudingen als personenbelastingen en sociale lasten, terwijl gezien de recente aard van de activiteit, enkel simulaties van personenbelasting en sociale lasten kunnen worden voorgelegd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat de verzoekster een simulatie van de personenbelasting aan het bestuur heeft voorgelegd, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De verzoekster legt pas voor het eerst bij huidig verzoekschrift een simulatie van de personenbelasting voor (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 16). In zoverre de verzoekster zich baseert op dit stuk om aan te tonen dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde simulatie van de personenbelasting van de echtgenoot van de verzoekster voor het inkomstenjaar 2014 kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Met haar betoog maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“het onduidelijk (is) hoeveel de uiteindelijke netto-inkomsten voor (haar echtgenoot) zullen zijn”* nu er *“maar een zeer klein verschil (is) tussen het totaal brutoloon en he(t) uiteindelijke nettoloon dat de heer W. D. (...) overhoudt”*, wat *“impliceert dat er nog een correctie inzake inhoudingen en andere bijdragen dient te gebeuren, wat bijgevolg de netto-inkomsten van de heer W. D. (...) sterk naar beneden kan halen”*.

Voorts voert de verzoekster in het eerste middel van haar synthesesemorie aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat door de recente aard van de tewerkstelling als zelfstandige de stabiliteit en regelmaat van de aan zichzelf toegekende bestaansmiddelen niet kunnen aangenomen worden, nu haar echtgenoot *“niet zomaar een beginnend zelfstandige (is), maar werkt als zelfstandig helper van zijn vader, die al sinds 2003 een erkend aannemer is (STUK 19), en voorheen al acht jaar in bijberoep kluste zonder BTW nr.”*. Opnieuw dient er op te worden gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen, wat betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster het bewijs dat haar schoonvader sinds 2003 is ingeschreven bij de Kruispuntbank van Ondernemingen (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 19) niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit stuk wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre de verzoekster zich baseert op dit stuk om aan te tonen dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. Het bij het verzoekschrift gevoegde document van inschrijving van haar schoonvader bij de Kruispuntbank van Ondernemingen in 2003 kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Bovendien doet de stabiliteit van de werkgever in het verleden geen afbreuk aan het recente karakter van de tewerkstelling van de echtgenoot van de verzoekster bij deze werkgever, zodat de verzoekster, die het recente karakter van de tewerkstelling van haar echtgenoot als helper bij zijn vader

niet betwist, niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat doordat de tewerkstelling zeer recent is, *“de stabiliteit en de regelmatigheid van de zichzelf toegekende bestaansmiddelen niet aangenomen (kan) worden”*.

De verzoekster werpt in het eerste middel van haar synthesesemorie nog op dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat de voorgelegde loonfiches niet zouden volstaan *“omdat het een loutere eigen weergave zou zijn van wat men verkrijgt als inkomsten”*, aangezien uit *“het integrale maandelijkse bundel (...) zoals overgemaakt door het sociaal secretariaat P-assist uit Turnhout dat instaat voor de loonverwerking”* duidelijk blijkt *“dat er geen sprake is van een ‘verklaring op eer’, maar dat er wel degelijk officiële bewijzen voorliggen van de loonverwerking”*. Er dient nogmaals op te worden gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. *In casu* blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster de loonadministratie van haar echtgenoot als zelfstandig helper, zoals overgemaakt door het sociaal secretariaat waarbij de werkgever van haar echtgenoot is aangesloten (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 12), niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit stuk wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre de verzoekster zich baseert op dit stuk om aan te tonen dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde loonadministratie kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“loonfiches waarbij men zelf weergeeft wat men verkrijgt van inkomsten niet aanvaard worden daar deze een verklaring op eer betreffen dewelke werd opgesteld op basis van eenvoudige verklaringen door betrokkene en dewelke aldus niet in aanmerking genomen kan worden”*, dat een dergelijke verklaring op eer *“niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan gecontroleerd worden”* en dat er *“geen officiële bewijzen aan deze verklaring (werden) toegevoegd die de verklaring kunnen staven”*.

2.3.2.2. Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“§ 1. (...)”

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Te dezen voert de verzoekster in het derde middel van haar synthesesemorie aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een behoefteanalyse diende te maken en dat hij dat heeft nagelaten. *In casu* is de verzoekster er evenwel niet in geslaagd om het motief van de bestreden beslissing dat niet is voldaan aan de voorwaarde dat de referentiepersoon dient te beschikken over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te weerleggen of te ontcrachten. Bij gebrek aan stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, is er geen sprake van dergelijke bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag. In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris derhalve niet over te gaan tot de in de artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse (cf. RvS 27 januari 2016, nr. 233.641).

Een schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). Te dezen voert de verzoekster in het eerste middel van haar syntheseseminarie aan dat zij en haar echtgenoot, *“die alvorens hun aanvraag in te dienen, vaststelden dat hun inkomsten de wettelijke minima overschreden en daarom te goeder trouw volstonden met het voorleggen van loonfiches uit de relevante periode, in hun wettig vertrouwen in de overheid (werden) bedrogen door de a priori afwijzing door de gemachtigde met verwijzing naar inhoudingen als sociale lasten en personenbelasting, terwijl het manifest duidelijk is dat zelfs met alle inhoudingen in verhouding tot het inkomen, het inkomen wel afdoende was”*. Aldus toont de verzoekster niet aan dat aan de voornoemde voorwaarden zou zijn voldaan. Er wordt vooreerst niet ingezien op welke wijze de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een vergissing heeft begaan door op grond van de hem voorgelegde gegevens te oordelen dat de loonstrook die wordt voorgelegd in verband met de tewerkstelling van de Belgische referentiepersoon sinds 1 december 2014 als zelfstandige geen afdoende bewijs vormt van de bestaansmiddelen nu het gaat om een verklaring op eer waaraan geen officiële bewijzen werden toegevoegd die de verklaring kunnen staven, dat het daarenboven niet duidelijk is hoeveel de uiteindelijke netto-inkomsten voor de voorgelegde loonfiche zullen zijn nu er nog een correctie inzake inhoudingen en andere bijdragen dient te gebeuren en dat de tewerkstelling als zelfstandige ten slotte zeer recent is, waardoor de stabiliteit en de regelmatigheid van de bestaansmiddelen die de Belg zichzelf toekent niet kunnen worden aangenomen. De verzoekster maakt bovendien niet aannemelijk dat er rechtmatige verwachtingen bij haar gecreëerd werden. Voorts wordt op geen enkele wijze toegelicht welk voordeel aan de verzoekster ten gevolge van een bestuurlijke vergissing werd verleend, noch dat er geen gewichtige redenen waren om haar het verleende voordeel te ontnemen.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Te dezen laat de verzoekster in het tweede middel van haar syntheseseminarie gelden dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden door in haar geval *“onmiddellijk en automatisch te beslissen tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, door te verwijzen naar inhoudingen die nog gebeuren op het netto-inkomen dat haar echtgenoot als zelfstandig helper ontvangt, zonder na te gaan of het wel realistisch was om te stellen dat de inhoudingen van die aard zouden zijn dat door de inhoudingen de inkomsten het wettelijke minimum niet meer zouden overstijgen”*. Zoals hierboven gesteld heeft de verzoekster aan het bestuur geen bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat haar echtgenoot als zelfstandige sociale bijdragen heeft betaald, zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris redelijkerwijze kon vaststellen dat *“het onduidelijk (is) hoeveel de uiteindelijke netto-inkomsten voor (haar echtgenoot) zullen zijn”* nu er *“maar een zeer klein verschil (is) tussen het totaal brutoloon en he(t) uiteindelijke nettoloon dat de heer W. D. (...) overhoudt”*, wat *“impliceert dat er nog een correctie inzake inhoudingen en andere bijdragen dient te gebeuren, wat bijgevolg de netto-inkomsten van de heer W. D. (...) sterk naar beneden kan halen”*. Bovendien steunt de bestreden beslissing niet louter op dit motief, doch wordt tevens gemotiveerd dat de loonstrook die wordt voorgelegd in verband met de tewerkstelling van de Belgische referentiepersoon sinds 1 december 2014 als zelfstandige geen afdoende bewijs vormt van de bestaansmiddelen nu het gaat om een verklaring op eer waaraan geen officiële bewijzen werden toegevoegd die de verklaring kunnen staven en dat de tewerkstelling als zelfstandige zeer recent is, waardoor de stabiliteit en de regelmatigheid van de bestaansmiddelen die de Belg zichzelf toekent niet kunnen worden aangenomen. Dat de zogenaamde netto-inkomsten, zonder inhouding van deze sociale bijdragen, hoger zouden liggen dan het wettelijke minimum doet hieraan geen afbreuk.

In zoverre de verzoekster in het tweede middel van haar syntheseseminarie nog opwerpt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, indien hij meende dat het inkomen van haar echtgenoot lager was dan het wettelijk referentiebedrag, hij een individuele behoefteanalyse diende te maken, waarbij hij rekening diende te houden met een aantal gegevens waarover hij beschikte, zoals de jonge leeftijd van haar echtgenoot en het feit dat hij nog bij zijn ouders inwoont, en hij voorts bijkomende stukken diende op te vragen, kan worden verwezen naar wat hierover *supra*, onder punt 2.3.2.2., werd uiteengezet.

2.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van een visum gezinshereniging heeft besloten. Door in het tweede middel van haar synthesesmemorie aan te voeren dat zij *“mocht verwachten dat aan haar visumaanvraag positief gevolg zou worden gegeven, nu zij (...) aan alle administratieve formaliteiten voldoet, het huwelijk al werd erkend en zij en haar echtgenoot over een geschikte woning beschikken en inkomsten die de wettelijk gestelde minima overschrijden”* en dat haar *“vertrouwen werd geschonden door de bestreden beslissing, waarin tegenpartij kennelijk onredelijk heeft gehandeld”*, toont de verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, die gelet op wat voorafgaat enkel gebruik gemaakt heeft van de hem bij wet toegekende bevoegdheden, op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3.6. Het eerste, het tweede en het derde middel zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN